

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ADMINISTRAȚIA:

Pr. EUGEN BĂRBULSCU, Subdirectorul Sf. Mitropolii. — București

REDACȚIA:

Pr. T. SIMEDREA, Palatul Sf. Sinod (Antim). — București

Abonamentul pentru preoți, diaconi și instituții 60 lei pe an, pentru cântăreți și paracliseri 40 lei pe an.

CUVÂNTAREA

I. P. Sfințitului Patriarh Miron la deschiderea primului sobor al mănăstirilor din arhiepiscopia Bucureștilor, ținut în localul Sf. Sinod la 28 Aprilie 1925.

*Prea Cuvioși Părinți,
Prea Cuvioase Maice,*

Vă este desigur tuturor cunoscut, că în săptămânile înainte de Paști, Corpurile noastre legiuitoare, Senatul și Camera, au votat legea de organizare unitară a Bisericii noastre.

Această lege formează o epocă în istoria Bisericii noastre, căci ea unește la oaltă cele patru organizațiuni bisericesti de azi, cari nu mai puteau dăinui mai departe fără să prejudicieze profund unitatea sufletească a neamului nostru; iar această unitate sufletească este cea mai puternică garanție a viitorului nostru ca neam și țară. Organizațiunea aceasta nouă privește mai ales viața bisericască din parohie, protopopie, episcopie, mitropolie și patriarhie. Viața mănăstirească însă nu este modificată așa de adânc de noua lege ca celelalte părți constitutive ale bisericii, pentru că mănăstirile au la baza lor o veche viață tradițională cu o desfășurare specială, proprie. Deci pe terenul mănăstiresc n'avem să căutăm întru atât o organizație nouă, ci avem să reîncepem mai mult o viață nouă. Și Noi, Episcopii și Sf. Sinod, am fi foarte fericiți, de ne va succede să reînviem în toate mănăstirile viața lor veche atât de bogată în lucrări duhovnicești și creștinești, umanitare, artistice, și mai ales culturale. Cei din vechiul regat cunoașteți, că nicăirea ca în această parte a țării noastre n'au fost slujbe bisericesti mai pline de evlavie și cu așa sublime cântări bisericesti, ca în mănăstiri; și viața duhovnicească din ele se răsfrângea cu îmbelșugare asupra întregii vieți creștinești. În mănăstiri s'au dezvoltat și înflorit acele splendide cântări bisericesti, care fac po-doaba muzicii noastre. De la Căldărușani a răsarit vestitul cântăreț de muzică bisericască călugărul Macarie. Prin această muzică bine

executată și prin slujbele făcute cu multă evlavie și prin credință, mănăstirile au dezvoltat o influență considerabilă asupra vieții duhovnicești a întregului popor credincios.

Dar, pe lângă această viață duhovnicească izvorâtă din cântări și slujbe, care atrăgea cu miile pela hramuri și alte sărbători poporul din sate și orașe, mănăstirile mai erau și focare de viață culturală. Aci se traduceau și se scrieau cronicile și se tipăreau scripturile. Până în vremea când tiparul nu se descoperise, călugării au fost cei dintâi care au scris cu mâna lor cronicile țării și cărțile de slujbă și de învățătură, dovădind o rară răbdare și pricepere. Muzele noastre păstrează și azi asemenea colecții de mare preț. Diecii și pisarii din cancelariile domnești erau ori călugări d'adrechtul aduși dela mănăstire, ori alte persoane cari învășaseră meșteșugul în mănăstire. Când Gutenberg a descoperit meșteșugul a scrie cărțile cu tiparul, călugării au fost cei dintâi cari au înființat tipografiile, ca d. ex. la Câmpulung, la Govora, la Znaov, la Neamțu etc. și tot ei au fost și cei dintâi culegători și tipăritori. Cărțile cele dintâi, și multă vreme după aceea, s'au tipărit tot numai în mănăstire și de către călugări. Dar nu numai că monahii au tipărit și scris cărțile, ci încă tot ei au fost și colportorii. Călugărul a dus în desagii lui cărțile tipărite la Râmnic, la Buzău ori la Neamț până dincolo în părțile ungurene la Tisa și Dunăre și până departe pe malurile Nistrului. Ce se tipărea în tipografiile mănăstirești, călugării duceau în desagii lor și răspândeau pe tot cuprinsul pământului, unde se vorbește graiul românesc; un mare merit acesta pentru unitatea limbii, culturii și a neamului.

Viața superioară, culturală a neamului nostru de pretutindenea își are obârșia și a izvorât tot din viața mănăstirească. Înainte de a veni aci

mi-a căzut în mână o carte scrisă de preotul istoric Dr. Șt. Meteș, în care încă se arată ce mare loc ocupau călugării din Muntenia și Moldova, ce mare rol au avut ei de îndeplinit în Ardeal? Din mânăstirile vechilor principate s'a revărsat mult bine asupra Ardealului. Când în secolul al 16-lea Calvinii au pornit Cruciada de exterminare a ortodoxismului în Ardeal, când după aceea puterea Calvină fu dărâmată de Catholicism, a continuat acesta, mai departe lucrarea de distrugere a ortodoxismului abia scăpat de prigoana calvină. În privința prigoanei calvine și papistașe călugării și vlădicii ieșiți tot din cinul monahal și veniți din Țările-Românești, au apărut cu succes credința praoslavnică. Preoții de mir din satele Maramureșului se formau la mânăstirea Dragomirna din Bucovina. Boerii din Maramureș etc. întrețineau la curțile lor câte un călugăr din Moldova pentru creșterea și educarea fiilor lor. Prin urmare călugării de altă dată n'au dus numai o viață pustnicească, duhovnicească, ci și una culturală superioară cu mult d'asupra clerului de mir. Bu putem afirma, că monahismul a creat la început clerul de mir. La mânăstiri veniau și se pregăteau cei ce aveau să devie preoți la sate. Pictorii și zugravii de biserici de cele mai multe ori erau tot călugări; și știm, cum acești meșteri nu-și începeau lucrul lor, până ce mai întâi nu ridicau rugi fierbinți către sfântul ce avea să zugrăvească. Tradiția ne-a adus până la noi legenda, că Sf. Evangelist Luca a fost cel dintâi zugrav, care a pictat icoana Maicii Domnului și el a rămas până azi patronul zugravilor. Tot ceea ce avem mai de preț în vechiul regat ca rămășițe ale trecutului, toată bogăția artistică și culturală, cu care ne place să ne fălim față de streini, este tot din mânăstiri. Prin urmare, acum când viața noastră bisericească caută să-și croască o cale nouă, în privința mânăstirilor noi nu avem nevoie să ne batem capul, umblând după forme noi de viață, ci numai de a descoperi, de a scoate la lumină vechea și rodnică viață, care a fost cu îmbelșugare altă dată în mânăstiri.

Dacă prin sărăcia materială, în care ne-a adus secularizarea, am căzut și în una morală și viața de mânăstire azi nu mai atrage pe nimeni, datorie avem, ca oarecând Moisi în pustie, și din stâncă să facem să țâșnească viața nouă călugărească și încetul pe încetul vom ajunge la o viață superioară, la o viață, dacă nu mai bogată ca cea a trecutului cu care ne lăudăm, cel puțin egală cu ea. Aceasta este o mare trebuință a bisericii. Și părerea mea este, că reînflorirea Bisericii noastre ortodoxe române nu este cu puțință fără de a ridica și cinul monahal pe toată linia. Cu preoții de mir căsătorii vom putea organiza viața în parohie. Căsătoria bun lucru este și eu sunt cel dintâi care o aprob, dar unui preot cu femeie și copii nu-i poți pretinde să se ridice până la cea mai înaltă jertfă de abnegație, având îndatoriri familiare.

Numai starea de călugărie e capabilă de adevărata și suprema jertfă pentru Hristos. Noi ortodocșii, cu toate că avem moștenirea cea adevărată apostolică și în privința aceasta suntem superiori, totuși astăzi din multe puncte de vedere suntem inferiori celorlalte Biserici. Intreaga putere, organizație și strălucire a Bisericii romano-catolice e datorită numeroaselor ordine călugărești, și preoților celibatari. Această Biserică servește drept cel mai desăvârșit exemplu, unde se poate ajunge cu o armată de preoți și de călugări desinteresăți. În secolul al XVI-lea Biserica Romei a fost zguduită din temelie de reformă, de acțiunea lui Luther, și — dacă a supraviețuit acestei catastrofe protestante, — se datorește mai ales lezuiților. Ei au salvat-o. Ceeace s'a întâmplat în Biserica papistașă în secolul al XVI-lea, se repetă și la noi în zilele noastre. Sectarismul ne dă asalt din toate punctele de vedere și sub toate formele. Ce bine ne-ar prinde nouă azi, să avem un grup de misionari călugări, pe cari să-i folosim acolo unde se ivește primejdia?

Dar ce să ne ducem noi la exemple din alte Biserici? De nu erau călugării ortodocși din Athos, lupta pentru icoane, cu tot puternicul ajutor dat de unii împărați și împărătese — contra acestei primitive forme de protestantism — ar fi fost pierdută cu siguranță.

Deci călugării n'au datoria să caute numai de mântuirea lor personală, ci să se îngrijească și de a celorlalți.

Când Mitropolitul Atanasie al Ardealului, sfințit aici în Țara-Românească la Târgoviște, a trecut la papistași, mulți preoți cu familii și copii și impresurați de griji și nevoi — amenințați de administrație și de puterea statului — au fost cei dintâi cari au trecut și ei, și — în lipsă de vlădici și preoți de mir — poporul a rămas părăsit și mare parte a trebuit sau să se apere singur sau să meargă acolo, unde cu siguranță n'ar fi ajuns, dacă în locul celor apostafi s'ar fi găsit cine să ia conducerea poporului. Călugării și mânăstirile, cari se aflau atunci în Transilvania și ele a fost nimicite. Generalul Bucov le-a dărâmat cu tunul și le-a ars cu focul, pentru că erau cuiburile, unde ortodoxia nu ceda de fel. Și atunci când Ardealul a rămas fără vlădici, fără preoți de mir și fără mânăstiri ortodoxe, poporul a fost oprit și ținut în ortodoxie de către unii călugări din Muntenia și Moldova, unii și din Serbia ce se strecurau printre străjile austriace, ca prin vama Cucului; și numai astfel credința a fost salvată și poporul oprit să nu treacă întreg la unire.

Iată deci ce pildă ne dă trecutul; iată deci ce îndatoriri aveți? De am avea noi astăzi 20—30 de călugări cu pregătire superioară am putea face cam mulți din cei înstrăinați să se reîntoarcă la ortodoxie.

Vam prezentat icoana, către care ne nizuim să mergem. Deci și fără legea cea nouă — urmând pildele frumoase ale trecutului — putem începe o

vieață nouă, care să ne ridice la vieața strălucită de altă dată.

Dar în noua lege e un principiu de bază, care se poate aplica tuturor părților constitutive ale Bisericii, deci și mănăstirilor. Acest principiu se bazează pe făgăduința Mântuitorului care zice: „Eu voi fi acolo unde sânt doi sau trei adunați în numele meu”. Indemnați de înțelesul acestor cuvinte am admis, ca nu numai noi vlădicii să conducem Biserica și afacerile sale, ci să facem loc și altora: Clericilor și mirenilor. Să vină lângă noi și să conlucre în diferite consilii la binele și propășirea ei. Acest principiu s'a aplicat și la mănăstiri și s'a admis în lege, ca Chiriarhul — ori de câte ori trebuințele unei bune îndrumări a mănăstirilor vor cere — să adune pe stareți și starețele mănăstirilor și împreună să se sfătuiască și să chibzuiască cele mai bune mijloace pentru îndrumarea vieții mănăstirilor. Nu numai atât, ci chiar Sf. Sinod și-a rezervat prerogativa, ca atunci — când va fi vorba de pus la cale chestiuni, cari privesc de pildă mănăstirile, pe lângă toți vlădicii, cari de drept sunt membrii în Sf. Sinod, să chiepe pe reprezentanții mănăstirilor din toată țara, spre a le asculta experiențele și luminile lor.

Deși legea va fi sancționată în 5-6 Mai, ¹⁾ noi totuș — având mai târziu alte ocupațiuni — am anticipat și ni-am ținut de o plăcută datorință, să vă chieăm și împreună să cercetăm starea mănăstirilor, și unde e rău să îndreptăm, unde e bineșor să facem bun și unde e bun, să desăvârșim. Și așa fi foarte mulțumit, dacă veți înțelege bunele mele intenții și — mergând fiecare la metania sa — să duceți aceste intenții și să convingeți soborul mănăstiresc, ca de acum în-

colo să înceapă o vieață nouă, de muncă sporită.

Sunt unii dintre voi, care cred că vieața voastră mănăstirească nu se poate desfășura decât numai în formele primitive de contemplațiuni. Vor fi și asemenea cazuri de îndeletniciri pustnicești, dar mai puține și rare. Dar în general eu mă declar contra acestui chip de înțelegere al monahismului din v. XX. Fiecare ați auzit, ce se spune în cea din urmă rugăciune la îmbrăcarea chipului călugăresc, atunci când i se dă crucea: „Cel ce voiește să vină după mine, să se lapede de sine, să-și ia crucea sa și să-mi urmeze mie”. Adică să-și ia crucea și să urmeze lui Hristos. Ori a urma pe Hristos nu însemnează numai a te trage singur în pustie și a te îngriji numai de mântuirea proprie. Pentru că dacă Mântuitorul ar fi făcut așa, Sfânta Lui învățătură ar fi rămas necunoscută de noi și lumea mai departe s'ar fi sbătut în întunerecul neconștiinții și al păcatului; ci a urma lui Hristos însemnează să te înarmezi cu steagul crucii și sub aripele lui să chemi la mântuire pe „Tot omul ce vine în lume”.

În acest scop trebuie să cunoști toate curente, toate armele contrare bisericii, și să te înarmezi ca să le poți combate și birui.

În nădejdea deci că mă veți înțelege și îmi veți da tot ajutorul pentru a reîntineri vieața de altă dată, care a fost în mănăstiri, Domnul să vă binecuvânteze, să vă lumineze și să vă întărească pentru a duce la un bun sfârșit ceea ce acum purcedem să punem la cale.

În ziua de ieri eu am adunat pe călugării și sfetnicii din jurul meu și am formulat o serie de principii, cari vi se vor ceta acum în auzul tuturor și asupra cărora vă rog să vă spuneți cuvântul vostru. ¹⁾ Cu Dumnezeu înainte!

1) S'a promulgat la 6 Maiu în Monit. Oficial.

1) Vezi pag. 70.

Mergerea S. Sale Patriarhului MIRON la Giurgiu și Videle ¹⁾

(În zilele de 8, 9 și 10 Aprilie (Miercuri, Joi și Vineri).

Apoi meditați la cele religioase, lăsați la o parte grijele lumești, de averi etc. Numai atunci vom avea prilej a reflecta și asupra faptelor milei creștine. Acest lucru l-am văzut pus în lucrare față de orfanii din Giurgiu de o femeie franceză tot din Giurgiu, care luase spre creștere cinci copii orfani. Cu aceste cuvinte îndeamnă pe creștini la lapte de ajutor, numai atunci dragostea ce o arată ființei sale va fi efectivă, când se va răspândi asupra instituțiilor de binefaceri și ale bisericii, căci biserica a fost

adăpostul de veacuri și e singura garanție că ne va păzi și în viitor împotriva tuturor, și ca o mamă bună ne va ocroti.

În Gimnaziul din Videle, a fost întâmpinat de profesori și director. Conferința cu preoții, la care a luat parte și poporul, a fost aproape aceiaș cași cea din Giurgiu, în proporții mai mici însă. A durat o oră.

De aci înalții oaspeți au plecat cu automobilele spre Mârșa, ca a doua zi Vineri (10 Aprilie) să continue drumul spre București, prin Obedeni, Clejani, Bulbucata și Mihăilești.

1) Vezi Nr. trecut.

În Goleasca poporul aștepta în fața bisericii. A fost binecuvântat de Sfinția Sa, stând de vorbă cu frunțașii.

Mârșa este un sat frunțaș din această parte. Ar putea fi chiar centru protopopesc, mai bun decât Videle, dacă ar avea și o legătură cu linia ferată.

În biserica încăpătoare și bine întreținută, fiind reparată de curând, preotul Iliescu, un harnic și inimos păstor, președinte al cercului pastoral, dă raportul satului și bisericii, arătând buna stare materială și morală. Relevă ajutorul dat de familia Lazarovici, niște pioși creștini cari la orice ocaziune sunt în fruntea donațiunilor pentru locașul lui Dumnezeu.

Sfinția Sa Patriarhul, deși obosit de drum, de atâta vorbă, totuși mai găsește energia necesară a arăta iubirea sa de părinte când se vede în mijlocul fiilor. Le dă sfaturi să păstreze credința strămoșească, luptând împotriva relelor. A fost o întreagă predică bine rotunzită. După aceea îi îndeamnă a veni la cercuri, unde li se dau învățături și cum să-și muncească mai bine pământul, ca să producă mai mult.

Aici în Mârșa avem de spus cuvinte de călduroase mulțumiri familiei N. Hristu care după nume se arată a fi adevărați următori ai învățaturii Aceluia, ce învață a găzdui pe străini. În casa acestor gospodari au fost mai mult de cât binegăzduiți și ospătați călătorii oboșiți. Dumnezeu să le înmulțească darul dat cu atâta inimă bună și voieșie.

La Biserica *din Obebeni*, pr. Stănculescu, un bun administrator și bun educator al familiei sale și al turmei lui Hristos, face impresie bună. Biserica curată și spațioasă.

Răspunzând raportului dat de paroh, Patriarhul amintește că nimeni altul nu cunoaște mai bine ca Sfinția Sa pe țăran, însuși fiind fiu de țăran. Știe că are mari calități, dar are și defecte: răzbunarea și zavistia adesea își găsesc cuib în inima lui. Această zavistie și neură între frați s'a manifestat și în mare, în popor, căci dacă n'ar fi existat noi n'am fi așteptat aproape 2000 ani ca să ne unim.

De aceea mai ales în jurul sărbătorilor să uităm orice avem asupra aproapelui. Să zicem fraților și celor ce ne urăsc și ne dușmănesc pre noi, și să ne apropiem cu frică către Sf. împărățanie, care arde cu un foc curățitor toate răutățile din sufletele noastre.

Toți să se împace în aceste vremuri sfinte.

În altă ordine de idei arată cum preotul Stănculescu a întrebuințat bine talantul încredințat lui la hirotonie. Și în casă și în biserică și-a făcut datoria.

În *Clejani* există o biserică în stil mare cu colonade mari și pictură frumoasă zidită de maiorul *sârb* Mișa Anastasievici care a și înzestrat-o. Dela 1865, de când a fost stințită de Mitropolitul Nifon, n'a mai fost nici un vlădică prin aceste părți. Tot aci se mai găsește și o școală de meserii căreia actualul prefect, D. Paul Rădulescu, i-a dat mult sprijin să funcționeze.

I. P. S. Sa e întâmpinat de primarul comunei D. Alimănescu și de preotul Anastase Enescu.

Aci I. P. S. Sa vorbește despre bunătatea și dărnicia ce trebuie să caracterizeze pe orice om. Fapta bună rămâne să vorbească în viitor, ca și fapta maiorului Anastasievici. Asemenea neprecupețite laude se cuvin și d-lui Paul Rădulescu care ca un Mecena, încurajează și dă ajutor personal tuturor școalelor și instituțiilor din județ. Școala sa din sat, ca un liceu, vorbește de sine, asemenea fapte merită să-i dorim acum la fine să trăiască mult ca să mai facă și altele.

După aceea mai vorbește despre nevoia ca fiii de țărani să învețe meșteșugurile și să formeze clasa de mijloc a negustorilor și meseriașilor, care astăzi este în mâna streinilor.

Cărturari avem destui, acum să ne gândim la această ramură de mijloc, care face legătură între țărani și intelectuali. Se bucură că în acest sat este o școală de meserii, și că cuvintele sale vor cădea ca o sămânță în pământ bun, rugând pe D-zeu să dea ploii la timp pentru ogoare.

Vizitează după aceea școala de meserii; cei 70-80 elevi îmbrăcați în costumul cinstit al țăranului nostru, suman, căciulă și opinci și cămăși cu râuri, organizați militărește dau salut cu goarnea și pușca la umăr.

De aci cu automobilul trecând prin Nebuna, Velea, Bulbucata, Gorneni Făcău, pe lângă Stâlpul și Mihăilești, ne'am îndreptat spre București, cu impresiunea că prin această vizită s'au întărit sufletele credincioșilor în așa măsură, că vor rezista tuturor atacurilor perverse și dușmănoase. Visita va fi ca o ploaie roditoare în acel ținut, unde numai în un sat au aflat urme de vizită vlădicească.

SFINTELE SARBATORI LA PATRIARHIE

S'au prăznuit ca și alte dăți cu tot fastul. La cele 12 evanghelii —Joi seara — a pontificat însuși Inalt Preasfinția Sa patriarhul Miron, citind evanghelia primă și ultimă. Iară Joi s'a oficiat sf. liturghie și în paraclisul dela reședință, unde membrii ortodocși ai dinastiei au fost cuminecați de către Inalt prea sfinția Sa și anume: Altețele Lor regale principii moștenitori Carol și Elena, principesa Ileana, Maj. Lor regele George și Elisabeta ai Greciei.

Vineri seara, la prohodul D-lui; au asistat — în locul Majestății sale Regelui, încă reținut în casă și a Maj. Sale Reginei, care a serbat sf. Paști în lumea eroilor dela Mărășești și Oituz etc., Principii moștenitori. Prohodul s'a cântat alternativ de corul bisericii și un grup de preoți, între cari unii admirabili cântăreți. Ca public au fost numai cialitățile civile și militare cu atașajii străini.

A pontificat tot Inalt prea sfinția Sa. La sf. Inviere Duminică dimineața. A slujit Patriarhul cu asistența întregului său cler: 6 preoți și 4 diaconi.— De astă dată Crucea patriarhală era purtată înainte de un cleric. Corul Mitropoliei a cântat frumos: iar ieromonahul Teofil și diaconul Eugenie a completat așa de bine cântările Canonului, ale Cuvioșilor, Sfetilna și c. l.

Vecernia s'a ținut imediat după orele 12 din zi; au slujit aceeași. Credincioșii umpleau biserica mai ales că la celelalte slujbe strictetea oficială lăsa să pătrundă numai puțini în lăuntru bisericeii. Evanghelia s'a citit în 8 limbi: română, ebraică, greacă, latină, slavă, franceză, italiană și germană.

După otpust Inalt prea sfinția Sa patriarhul Miron a ținut o predică despre importanța ritului răsăritean în educația religioasă a sufletului crștinesc, scoțând în relief, cum predica formează convingeri religioase; iară mai ales frumoasele cântări bisericești tradiționale adâncesc sentimentele de evlavie.

Recomandând a purta un disc pentru școala de cântăreți, s'au mai adunat 2600 lei.

A 2-a zi de Paști patriarhul cu o parte din clerul său a slujit la Biserica Domnița Bălașa în fața unui public, care a umplut nu numai biserica ci și grădina dinaintea intrării. Corul bisericii cântă admirabil ca tehnică —; pagubă că nu s'a făcut. o selecție a compozițiilor, cari nu stoate în spirit tradițional bisericesc. Compozițiile autorilor străini pot să fie corecte ca armonie; dar sunt străine de spiritul muzicii noastre tradiționale, atât de neîntrecute.

La patriarhie a pontificat vicarul Platon și a predicat frumos misionarul Gala Galaction.

A 3-a zi de Paști s'a cetit pastorala patriarhului, apărută în Nr. ultim din „Apostolul“.

Iară **Miercuri** a 4-a zi de Paști a slujit I. P. Sf. Sa patriarhul la biserica din mânăstirea Cernica împreună cu I. P. Sf. mitropolit Atanasie, tunzând întru monah pe preotul Teodor Simedrea, directorul Sf. Sinod, dându-i numele de **Titu**. Cu acest prilegiu patriarhul a ținut o instructivă predică călugărilor, arătându-le că mai ales prin cultură

se poate ridica nimbul mânăstirilor noastre, îndrumând pe toți a se sili să studieze și ca autodidacți până se va putea deschide undeva un seminar pentru călugări. Inalt prea sfințitul Atanasie a adresat Sf. Sale patriarhului cuvinte calde de venerație și recunoștință, pentru înțeleptele sfaturi date, pentru munca depusă și mai ales pentru asigurarea drepturilor bisericii în Constituție și în noua lege bisericească.

Joi în ziua de Sf. Gheorghe, s'a oficiat în catedrală parastas pentru sufletul părinților I. P. S. nostru Patriarh, George și soția Domnița, morți în cursul anului 1924.

Vineri în ziua de „Izvorul Tămăduirei“ Sf. Leturghie s'a slujit de P. S. Arhiepiscopul Platon înconjurat de preoții și diaconii catedralei. După terminarea Leturghiei s'a făcut o mică procesiune cu moaștele Sf. Dumitru până la crucea dela poarta dinspre răsărit. Aci s'a sfințit apa și s'a stropit poporul adunat în număr neobișnuit de mare.

În ajunul Duminicii Tomei, Inalt Prea Sfinția Sa Patriarhul a mers la mânăstirea Pasărea pentru a săvârși slujba tunderii în monahism a mai multor surori. Pentru prima dată admiterea s'a tăcut prin examen. O comisiune alcătuită din doi preoți și stareța mânăstirei, sub președinția I. P. S. Patriarh, a examinat, rând pe rând, fiecare soră candidată. Examenul a constat din întrebări din dogmatică, liturgică, morală și tipic cu aplicare la viața călugărească. Din treisprecece surori recomandate de stariță, au fost admise a fi tunse în monahism numai două; opt au fost admise ca rasofore, iar trei respinse.

A doua zi Inalt Prea Sfințitul Patriarh a oficiat tundera în monahism a surorilor admise și a făcut rasofore pe celelalte opt; iar la sfârșitul sf. Leturghii a ținut o foarte instructivă predică despre datoriile cele mai de seamă ale călugăriei. Inalt Prea Sf. Sa a spus, că viața de rugăciune și contemplație călugărească numai atunci se va înălța la o valoare deosebită când va fi completată de o viață activă întru propovăduirea Evangheliei în faptă și în cuvânt.

Mânăstirea Pasărea a început, într'o măsură oarecare, să realizeze acest deziderat în faptul că aci, de către unele maici în frunte cu starița sunt crescute și educate un număr de peste 50 de orfane de război.

Devotamentul și dragostea părintească cu care P. C. Filoteia, stareța mânăstirei, a îmbrățișat pe acești „copii ai eroilor care ne-a făurit România Mare“ formează unul din punctele de onoare ale mânăstirilor noastre. Pentru meritele pe care această stariță și le-a dobândit prin cucernicie, evlavie și tactul cu care conduce mânăstirea, dar mai ales pentru devotamentul ce-l pune întru creșterea copiilor orfani I. P. S. Patriarh i-a făcut deosebita cinste ridicând-o la rangul de Stavroforă.

Directive pentru organizarea monastirilor din eparhia Ungro-Vlahiei

Stabilite la adnarea stareților și starițelor din 28 Aprilie a. c)

I

1. Cei ce doresc să intre în viața monahală trebuie să fie sănătoși trupește și sufletește.

2. Cei ce doresc să intre în viața monahală vor fi trimiși la una din mănăstiri.

3. Aci starețul îi dă în ascultarea cuiva. Consiliul duhovnicesc în cursul timpului ia informațiuni despre purtarea, ținuta și aplicarea spre călugărie a candidatului, întrebând în deosebi și pe acela căruia îi este dat în ascultare.

Aseultarea va avea în vedere aptitudinile candidatului și aplicarea lui duhovnicească.

4. Despre cel ce după opinia Consiliului nu este apt de a rămâne în călugărie, Consiliul va aduce un concluz de excludere.

5. Cel care se dovedește apt se va primi între frați.

Recomandarea de primire se face cu multă scrupulozitate, ca să nu mai intre în monahism elemente necorespunzătoare; altcum ridicarea monahismului devine iluzorie. Deci se cere o selecție strictă.

6. Tunderea în monahism se va face numai după un examen în fața unei comisiunii instituită de Chiriarh.

7. Hirotoniile în ierodiacon și ieromonah sunt condiționate, după ce s'au îndeplinit obligațiunile de mai sus, de trecerea unui examen special-riguros în fața unei comisiunii instituită de Chiriarh.

8. Nici un călugăr din altă Eparhie nu va fi primit în vre-o mănăstire, sub nici o modalitate, fără o prealabilă incuviințare a Chiriarhiei și ținându-se seamă de toate regulile introduse în mănăstirile eparhiei noastre.

9. Ieșirea călugărilor din mănăstiri se supra-vechează cu toată strictețea, spre a nu se mai prezenta în lume într-o formă, care nu fac cinste cinului.

II

1. Spre a se da candidaților de călugărire puțința de a se cultiva mai bine pentru chemarea monahală, se alege o comisiune din arhimandriții Iuliu Scriban, Serafim Georgescu Bușteni, exarhul Dionisie, maica Emilia-Țigănești, maica Filofteia dela Pasărea și ierom. Tit Simedrea, care să studieze modalitățile înființării unui seminar de monahi și unul de călugărițe la mănăstirile din eparhie, conform dispozițiilor din noua lege de organizare bisericească.

III

1. În toate mănăstirile se înființează un depozit de cărți religioase — editate de Institutul

Biblic — și de icoane, pentru a fi vândute vizitatorilor. În scopul acesta Consiliul duhovnicesc numește două persoane apte a face isprava cea mai bună. Toți membrii soborului sunt datorți a sfătui pe vizitatori să-și iee asemenea cărțile și icoane religioase.

2. Mănăstirile își vor crea o rază de lucrare și în satele din jurul lor și vor rândui călugări și călugărițe colportori, cari să meargă să vândă cărți, icoane și alte semne religioase în întreg ținutul, mai ales la sfințiri de biserici, la hramuri, ori chiar la târguri.

3. Mănăstirile sunt obligate să introducă cultura albinelor, iar în regiunile unde este posibil și a gândacilor de mătase, sub îngrijirea persoanelor pricepute, anume instituite.

4. Toți cei ce trăesc în mănăstire sunt obligați să planteze pomi roditori sau de ornamente, ca astfel să se prezenteze ca adevărate grădini.

IV

1. Starețul și consiliul economic vor supraveghea să nu se păgubească veniturile mănăstirii, exploatăndu-se în scopuri particulare.

De aceea:

2. Veniturile mănăstirii de orice fel se vor constata printr-un registru chitanțier à souche.

3. Este cu desăvârșire oprită exploatarea unui bun obștesc al mănăstirii în folos personal-individual.

4. Arhondăria și eclisiarhia sunt supuse strict acestor reguli și în deosebi.

5. La arhondărie și slăreție se va înființa și o condică în care donatorii vor trece toate daniile benevole făcute mănăstirii.

6. Găzduirea la arhondărie e obligatorie pentru cei ce doresc să rămână peste noapte în mănăstire și pentru această găzduire se vor percepe taxe obligatorii, stabilite de consiliul economic și afișate în vederea tuturor. Curățirea, procurarea lîngeriei, a așternutului, a mobilierului deteriorat, precum și alte trebuințe, cer stricta executare a acestei dispoziții.

7. Starețul e dator să adune odată sau de două ori pe an soborul mănăstirii.

În jața lui își va da seama atât el cât și consiliul duhovnicesc și economic de activitatea în cursul anului trecut; va da socoteală de veniturile și cheltuelile anului scurs și va prezenta bugetul de venituri și cheltueli pe anul următor.

8. Bugetul de venituri și cheltueli pe anul 1926 se va întocmi din vreme, se va supune deliberării soborului mănăstirii și înainta în dublu exemplar Chiriarhiei spre examinare și aprobare.

V

a) În principiu toată averea mănăstirilor și monahilor de orice fel și de orice proveniență la moarte rămâne de drept mănăstirii unde s'a călugărit.

1. În fiecare mănăstire se institue o comisiune de trei persoane, care va avea sarcina de a îngriji moștenirea călugărului la moartea sa și cele de înmormântare și de pomenire.

2. La moartea unui călugăr sau călugărițe această comisiune va pune peceți și va sigila toată averea defunctului și va îngriji de înmormântare și pomenire.

3. Imediat după înmormântare comisiunea va inventaria întreaga avere mobilă și imobilă rămasă de pe urma defunctului și-l va supune consiliului economic spre a face propunere Chiriarhului despre întrebuintarea ulterioară a celor rămase, trecând banii și efectele la fondul inalienabil al moștenirilor. Intrucât ar rămâne va-

lori mai mari Chiriarhul poate dispune formarea unui fond special pe numele celui mort.

4. Ucenicii și ucenicele defunctului rămân succesorii chiliei dacă consiliul duhovnicesc va afla purtarea lor vrednică de a mai fiine dreptul de folosința a chiliei și va recomanda aceasta episcopului

5. Membrii comisiunii de succesiune sunt personal răspunzători de averea defunctului din ziua morții și până la predarea ei în mâinile celor în drept.

VI

1. Stareții sunt datori a anunța Arhiepiscopiei din bună vreme de serbările hramului și a altor zile, când se adună mulțime mai mare de creștini, spre a trimite un delegat să pontifice la slujbe, să predice poporului adunat și să ridice nivelul serbării, îngrijind de corecta inventariere a veniturilor.

Aceste directive au fost trimise tuturor mănăstirilor din eparhie pentru punerea lor în aplicare.

NOTE ȘI INFORMAȚIUNI

Biserica anglicană va serbători în ziua de 29 Iunie a. c. cu un fast cum nu s'a pomenit în „istoria modernă a acestei Biserici“ centenarul de 16 veacuri dela marele sobor din Niceia.

Sărbătorirea va avea loc în Westminster Abbey, în fața Arhiepiscopului de Canterbury și a multor Episcopi anglicani. Cu această ocazie se va spune crezul în limba greacă fără adaosul Filioque.

Înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh a fost invitat să participe la această „comemorare“, sau să trimită o delegație care să-l reprezinte. În acest scop pe la 1 Iunie va sosi în țară un trimis special, care să facă invitația formală.

* * *

Pe ziua de 12 Mai a. c. este convocat consistoriul Superior Bisericesc în sesiune de adio. Este ultima oară când C. S. B. mai este convocat și cu toate că este desființat prin noua lege de organizare totuș I. P. S. Patriarh a ținut să-l mai convoace încă odată, dovedind cu aceasta sentimentele deosebite de care este animat față de clerul de mir și reprezentanții săi.

Avem informație că se va da C. S. B. în desbateri chestiunea: *cum să se institue preoții și protopopii: prin alegere sau prin numire?* Noua lege nu normează modalitățile, de aceea I. P. S. Patriarh dorește să audă din gura reprezentanților autorizați ai preoției care ar fi preferința clerului.

* * *

Sf. Sinod a fost convocat în sesiune de primăvară în ziua de 15 Mai a. c.

Problema de căpetenie care va face obiectul preocupărilor Sf. Sinod va fi punerea în aplicare a noii legi de organizare a Bisericii.

* * *

Institutul Biblic a editat într'o mică și portativă broșură „Noua lege și Statutul de organizare al Bisericii“. Întru cât s'a tipărit un număr limitat de exemplare, sfătuim pe ceterorii noștri să caute și să și-o procure, cerând-o direct Institutului. Prețul . . .

* * *

O nouă traducere a Noului Testament. În urma înțelegerii intervenită între I. P. S. Patriarhul Miron și A. Sa Regală Principele Carol, suntem în măsură să facem cunoscut, că în cursul lunii aceștia se va da în tipar Noul Testament, tradus de părintele Gala Galaction misionarul Sf. Patriarhii și distinsul om de litere.

Cei ce cunosc din manuscris această traducere afirmă, că vom avea în limba noastră Noul Testament în forma de care puține popoare din lume s'au învrednicit până acum să-l aibă în limbile lor. Traducerea se distinge nu numai printr'o justă și ortodoxă tălmăcire a textului original, ci și printr'o limbă românească de o înaltă valoare literară.

Părintele Gala Galaction cu această traducere face Bisericii un dar împărătesc și se străduiește necontenit, ca acest dar să-l înmulțească și cu traducerea Vechiului Testament.

* * *

Sinodul ce urma să se țină în luna aceasta la Ia-

rusalim din cauza împrejurărilor turburi din Orient nu mai este cu putință să se țină în Ierusalim. I. P. S. nostru Patriarh, inițiatorul acestui Sinod a propus strămutarea în muntele Athos și adunarea lui în toamnă.

* * *

Către sfârșitul lunii Mai a. c. Academia Română va ține o ședință solemnă, când P. C. Dr. Nicolae Popescu profesorul de istoria Bisericii române dela Facultate își va ține discursul de recepțiune. E un minunat prilej în care clerul să-și afirme solidaritatea lui cu preutul sărbătorit, pentrucă prin el se sărbătorește nu numai persoana sa, ci și haina pe care o poartă. Așa este, așa i-au spus-o în discursurile lor academicianii când l-au primit în Academie, așa a afirmat-o el însuși în discursul său cel dintâi dela Academie.

* * *

„Apostolul“ a luat inițiativa de a sărbători printr-o agapă intimă recepția solemnă în Academie a Păr. Dr. Nicolae Popescu. Cei ce voesc să participe la această manifestație de simpatie sunt rugați să ceară deslușiri dela redacția „Apostolului“.

* * *

Al 16-lea Centenar al Soborului dela Niceia la Roma. — Papa a scris o epistolă cardinalului Tassi, secretarul congregațiunii pentru bisericile răsăritene, în care îi amintește intenția ultimului consistoriu secret anume de a sărbători al 16-lea centenar al Soborului ecumenic dela Niceia și recomandă cardinalului să se înțeleagă cu învățații încercați în chestiunile de istorie bisericească și cu deosebire în istoria Bisericii răsăritene, asupra chipului cum trebuie să se prăznuiască această solemnitate.

Papa își termină epistola exprimându și nădejdea că această sărbătorire va prileji o apropiere între bisericile ortodoxe și cea latină.

* * *

O nouă mare biserică la Paris. — În timpul războiului din 1870, Parisul a făcut făgăduință să ridice drept recunoștință că au scăpat de Nemți, o biserică. Măreața clădire în stil bizantin ce se înalță pe dealul Montmartre, „Sacre Coeur“, este realizarea acestei făgăduinți. În ultimul război și anume la 13 Septembrie 1914, Parisul, prin gura cardinalului Amette, a făcut o mare făgăduință solemnă, că de vor scăpa de nemți vor ridica o nouă biserică sub patronajul Janei-d'Arc. Pentru momet, începând dela 1 Mai 1923, Biserica în ruine Saint-Denys-la-Chapelle a fost aleasă să facă loc viitoarei mari bisericii în care să se proslăvească amintirea Janei-d'Arc. În toate părțile Franței au început să se strângă fonduri pentru începerea zidirii bisericii.

Asemenea gesturi la noi nu găsesec imitatori. Noi nu ne simțim datori cu nimic față de îndurarea lui Dumnezeu. Inițiativa luată de patr. Miron merită a i se da curs și sprijin îndată ce timpul va fi favorabil.

* * *

Moartea Patriarhului Tihon al Moscovei. — S'a stins din viață în ziua de 9 Aprilie trecut după lungi și mucenicești încercări Patriarhul Rusiei Tihon. El moare în vârstă de 61 de ani. Biseriile rămase credincioase ortodoxiei au vestit moartea lui prin 12 loviturii de clopot. Trupul mort al Patriarhului a fost așezat, până la înmormântare în mănăstirea Donscoi, și tot aci a și fost înmormântat în ziua de 12 Aprilie. Foarte multă lume a luat parte la înmormântare. Peste 100.000 de persoane au venit să-și ia ultimul adio dela mucenicul patriarh și a fost prima dată când sovietele au îngăduit o adunare atât de numeroasă a creștinilor ortodocși. Prohodul a fost slujit de 60 de episcopi, 5 mitropoliți și sute de preoți.

Printre numeroasele coroane de flori s'a remarcat una care le întrecea pe toate: cea trimisă de Arhiepiscopul de Canterbury, primatul Angliei.

Patriarhul Tihon a fost, începând dela 1898—1913 episcop al eparhiilor ortodoxe din Canada, Alaska și Statele-Unite. În 1917 a ajuns mitropolit al Moscovei și, în același an a fost ales patriarh al întregii Rusii. În 1918 s'a retras într-o Mănăstire din Moscova,

Relațiunile sale cu guvernul Sovietelor a fost întotdeauna foarte încordate, s'au înrăutățit când el a voit să se opună la confiscarea sfintelor odoare de cult și atunci guvernul din Moscova la dat în judecătă în 11 Aprilie 1923, unui tribunal extraordinar. La 4 Mai 1923 a fost lipsit de titlul său de un sfat al ereticei bisericii vii, patronată de guvernul Sovietic. Precum se știe el a fost atunci condamnat la moarte și numai datorită intervențiilor Bisericilor creștine din toată lumea, între cari și a I. P. S. nostru Patriarh, a scăpat cu viață.

Acum după moartea patriarhului Tihon în Rusia e mare fierbere pentru succesiune. Biseriile eretice patronate de soviete susțin desființarea cu desăvârșire a Patriarhiei, pe când Biserica ortodoxă luptă să o menție. Svoul s'a răspândit cum că patriarhul Tihon prin testament a recomandat pe cel care să-i urmeze în demnitatea de patriarh în caz de alegere, numele candidaților ar fi P. P. S. S. Kiril, episcopul Kazanului, Agathanghel episcopul Iaroslavlului și Petru, episcop de Krutiți.

În tot cazul moartea l-a găsit pe patriarhul Tihon în vremea când Biserica ortodoxă avea încă foarte multă nevoie de el. După prăbușirea țarismului Biserica ortodoxă din Rusia a deschis poștele tuturor aventurilor și pescuitorilor în apă turbure atât din lăuntrul Rusiei cât și din afară. Persecutată până la mucenie de puterea Sovietică, sărăcită și dezorganizată ortodoxia vedea în patriarhul Tihon pârghia de susținere în vârtejul atâtor necazuri. Patriarhul Tihon s'a dus, dar necazurile amenință și mai departe pravoslavnicia sa Biserică. Cine-i va lua grozav de greaua lui moștenire? De n'ar fi totul în mâna lui Dumnezeu cine ar mai putea suferi răutățile oamenilor?